

mission eller Institution kunde klare det uden direkte Samarbejde mellem de Regeringer, fra hvis Lande Flygtningene stammede, og dem, i hvis Lande de befandt sig.

Panamas Delegerede bragte Spørgsmaalet i Forbindelse med hans Delegations Forslag vedrørende en Deklaration om Meneskerettigheder og lagde særligt et Ord ind for de spanske, republikanske Flygtninge.

Den *ægyptiske* Delegerede omtalte, hvad hans Land havde gjort for græske og jugoslaviske Flygtninge, erklærede sig indforstaaet med, at Sagen henvistes til det økonomiske og sociale Raad, og ansaa det for rigtigst at tage den befolkningsmæssige Situation i hvert Land i Betragtning ved Udarbejdelsen af Planer. Han udtalte Sympati for de jødiske Flygtninge, men advarede mod at blande de politiske og de humanitære Sider af Jødespørgsmaalet sammen.

Den *australske* Delegerede udtalte sig for, at man skulde fastlægge visse Principper, før man overviste Sagen til det økonomiske og sociale Raad, som endnu ikke burde bemyndiges til at skabe nye Organer til Spørgsmaalets Behandling. Muligvis maatte man endogsaa skabe et Organ, der var direkte ansvarligt overfor Forsamlingen i Overensstemmelse med Pagtens Art. 22. Aftaler alene mellem Regeringerne vilde være utilstrækkelige; de Forenede Nationer maatte staa samlet bagved Arbejdet. Han mindede om Australiens Villighed til at tage mod Indvandring.

Den Delegerede for *Libanon* erklærede, at hans Land var villig til at modtage en vis Mængde tyske Jøder, men delte iøvrigt den ægyptiske Delegeredes Syn paa Jødespørgsmaalet; man kunde meget vel i Palæstina komme til at skabe et nyt Problem med »displaced persons«.

Et lignende Standpunkt indtog den Delegerede for *Irak*.

Sovjetunionens Delegerede mente, at Folkeforbundet efter første Verdenskrig havde bidraget til at gøre Flygtningespørgsmaalet varigt ved at hjælpe og opmuntre dem, der ikke vilde vende tilbage til deres eget Land og endogsaa drev fjendtlig Politik mod dette. En tilsvarende Propaganda var ved at opstaa nu; Flygtningene maatte ikke bruges for saadanne politiske Formaal. Quislinge, Krigsforbrydere o. l. maatte ikke beskyttes, heller ikke under Asylretten, som Sovjetunionens Konstitution anerkendte. Han tvivlede paa, at der overhovedet behøvedes nogen almindelig, international Organisation, særlig naar de Lande, som var mindst i Berøring med Spørgsmaalet, skulde have den afgørende Stemme. Hvad der mest trængtes til, var Aftaler mellem Oprindelseslandene og de Lande, hvor Flygtningene var. Han vilde ikke modsætte sig, at man oprettede en særlig Institution, hvis denne først og fremmest kom til at bestaa af de Lande, som var direkte berørt af Flygtningespørgsmaalet.

Han fremsatte et Ændringsforslag, som henviste Spørgsmaalet som hastende til det økonomiske og sociale Raad til grundig Overvejelse og Behandling, hvorunder dette skulde tage visse Principper i Betragtning, nemlig 1) at de Forenede Nationers Hovedopgave var at give al mulig Bistand til Flygtningenes tidlige Tilbagevenden til deres Lande, 2) at Flygtninge, der ikke var Quislinge o. l. eller Tyskere flygtet for de Allierede Tropper, og som ikke ønskede at vende tilbage til deres Hjemland, skulde modtage Bistand til deres snarlige Anbringelse paa et nyt Sted med den Regerings Samtykke, hvis Borgere de er, 3) at der ikke i Flygtningelejre maatte tillades Propaganda mod de Forenede Nationer eller deres Medlemmer, ejheller mod Flygtningenes Tilbagevenden til deres Hjemlande, 4) at Personalet i Flygtningelejre i Hovedsagen skulde bestaa af Repræsentanter for Stater, som Flygt-